

syntes at ville gaa ud fra, at naar vi ikke bevilgede disse 4,000 Kr., vilde vi ligefrem ignorere det Tidspunkt af vor Historie, som vi alle se hen til baade med varm Følelse og med Højagtelse for, hvad Nationen da har udrettet. Det kan der jo aldeles ikke være Tale om. Lad os se paa Sagen, ganske som den er, simpelt og nøgternt, saa er det jo blot dette, at Officersforeningen i Kjøbenhavn ønsker Bidrag af Statskassen for at komme til at holde disse Fester. Det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen) talte højt om et Digt af Ploug, hvori det hedder: Vi skulle løfte højt paa Skjold hin Aand fra 48. Men hvorledes var da Aanden fra 48? Ja, det var i Virkeligheden en Frivillighedens og Offervillighedens Aand. Det var en Aand, der gjorde, at private Folk gik hen og gave Penge, Heste, ja sig selv hen for Fædrelandet. Men Aanden fra 1898? Ja, det er den, at naar man vil mindes Aanden fra 48, saa skal Statskassen til! Jeg mener, at ved den Slags Fester, som her er Tale om, kunne de private godt tage fat og sige: lad os vise, at Aanden fra 1848 endnu æres og respekteres her i Landet. De 4,000 Kr. ere jo ingenting for de private. Jeg ønsker ogsaa gerne, at de frivillige fra Sverige og Norge kaldes her ned for at holde Fest, men hvorfor altid sige: lad Staten betale! Det er dog for meget at behjælpes os, at vi ignorere Aanden fra 1848, blot fordi vi ikke ere villige til straks at lade Statskassen staa aaben for de Herrer, naar de skulle holde Fest. — Der er blevet talt om de gamle Krigere ved denne Lejlighed, og der er blevet henvist til, at et Andragende fra dem er blevet afvist, fordi Spørgsmaalet vil finde sin Afgørelse ved Behandlingen af Lovforslaget om de gamle Krigere. Men netop denne Henvielse viser jo allerbedst, at Lovforslaget ikke er lagt til Side i Finansudvalget. Finansudvalget kunde dog ikke afgøre dette Andragende med en saadan Bemærkning, naar det kunde indse, at Lovforslaget skulde lægges til Side. Det er det heller ikke blevet. Men selve Finansloven er jo dog alligevel det vigtigste for Udvalget. Med al Respekt for de Herrer Lovforslag tro vi dog, at Finansloven gaar foran. Lovforslaget har været til 1ste Behandling i Finansudvalget og vil komme til Behandling igen, saa snart vi nu ere færdige med de Arbejder, der absolut skulle gaa foran. Det er ogsaa min Mening, at jeg vil arbejde hen til at naa et Resultat i den Henseende, men jeg tror for øvrigt ikke, det kan naas paa Grundlag af de Herrer

Forslag. Vanskeligheden der ligger jo i, at naar man vil tage en Sum og give til de fattigste og mest trængende gamle Krigere, have vi Alderdomsunderstøttelsesloven, som straks kommer og siger: Godt, Staten kommer og giver de gamle Krigere 100 Kr., dem putte vi saa i Kommunekassen! Men det er jo ikke Meningen. Nej, vi maa træffe en Ordning, der fører til, at hvis de gamle Krigere skulle have Jubilæum, kunne de virkelig mærke, at det er et Jubilæum for dem, altsaa at det ikke bliver Kommunekassen, der fejrer Jubilæum for Aanden fra 1848 og faar Jubilæums-gaverne i den Anledning. Vi maa finde et andet Grundlag. Jeg har faaet det Indtryk i Finansudvalget, at man ogsaa vil arbejde derpaa, selv om det skal være paa et andet Grundlag, ogsaa fra de Herrer Side, der staa i Parti med Forslagsstillerne, og er det Meningen at arbejde loyalt paa at komme til at give de gamle Krigere noget i Anledning af Jubilæet, vil jeg gerne arbejde med. Det er sket i Finansudvalget med Lovforslaget er, at det har været til 1ste Behandling, at vi have stillet Spørgsmaal til Ministeren; disse Spørgsmaal have vi faaet Svar paa, og det er mit Haab, at vi, saa snart vi have det mest paatrængende Arbejde fra Haanden, kunne komme til at tage Sagen op i Finansudvalget. — Om selve Budgettet, som det foreligger, har jeg ikke nogen yderligere Bemærkning at gøre.

J. Hage: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) beklagede sig over, at Højremindretallet og ogsaa Regeringen holdt paa alle de Bevillinger, som vare blevne udstemte ved 2den Behandling. Jeg skal dertil bemærke, at hvis man havde vist den allermindste Forhandlingsvillighed fra Flertallets Side, vilde vi selvfølgelig ogsaa have forhandlet, men der har fra Flertallets Side kun været Tale om Afvisning af alle disse Forslag. Under disse Omstændigheder maatte vi naturlig stille os paa den højtærede Krigsministers Side og stemme for hans Forslag. Det samme ærede Medlem mente, at man i Stedet for, at Staten skulde anerkende Erindringen om, hvad der var sket 1848—50, hellere burde udgive en Bog om Krigenes Vederstyggelighed. Ja, der er saamænd udgivet adskillige Bøger om Krigens Rædsler og Demoralisering o. s. v.; flere af dem ere meget kedelige, og i alt Fald i allerhøjeste Grad overdrevne og ensidige. I Blade, som skrives i samme Retning, har jeg